

gjælde, naar saadan Retshandel fremtræder under Form af et Salg, Magelæg, Lelemaal eller lignende Overenskomst, naar den paa Grund af Misforholdet mellem de gjensidige Pjelder skjønes i Virkeligheden at indeholde en Gave."

vedtoges med 29 Stemmer imod 2.

Served bortfaldt Udkastets § 2.

Formanden: Det næste Afsnit, jeg skal sætte under Forhandling, vil komme til at bestaa af: Udkastets §§ 3 og 4, Udvalgets nye § 5, Udkastets § 5 og § 14 med de dertil af Udvalget stillede Endringsforslag.

Forhandlingen er aabnet. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Udkastets § 3 gjør en Ende, om jeg tør bruge det stærke Udtryk, paa den forargelige Afskudshandel, der hidtil er drevet med at beskaffe med 16 Rd. 5 Mk. Folk, som i det Dieblit ikke lovlig kunne disponere over disse 16 Rd. 5 Mk., ved nemlig at gjøre Arrestfrihed afhængig af en Bevilling, med Hensyn til hvilken der ikke fordrer Andet end Bevis for, at Boet er taget under Fallitbehandling. Det syntes derfor at være ikke blot naturligt, men jeg vil endogsaa sige ligefrem sømmeligt, at lade selve dette Factum, nemlig Fallitbehandlingen, medføre denne Retsvirkning. Med Hensyn til § 3 er der foreslaaet en lille Tilføining, idet det nemlig ikke kan nægtes, at Udtrykkene kunne forstaaes saaledes, som om ikke blot tidligere udkøbte, men endogsaa allerede tidligere fuldbyrdede Arrestdecreter tabe deres Retsvirkning ved Fallit, saa at altsaa i det Dieblit, et Fallitbo tages under Behandling, Fængselsdøren blev aabnet for Fallenten. Dette er naturligvis ikke Meningen, men da enhver Tvivl kan fjernes ved et Par Ord, har Udvalget saa meget mere troet at burde foreslaae en Tilføining, eftersom det er blevet anseet for tvivlsomt — idetmindste har en tidligere Kongens Foged heri Byen anseet det for tvivlsomt — om man kunde erquire et Arrestdecret paa Fallenten, som var udstedt, inden han gik

fallit. Der er i Anledning af denne § tilføjet Udvalget, efterat det havde afgivet sin Betænkning, et forøvrigt meget velskrevet Andragende, som fremhæver alle Styggesiderne ved den personlige Arrest paa Grund af Gjæld, men Udvalget, som har confereret derom bagefter, finder ikke, at det her er Stedet til at drøfte det Spørgsmaal, om den reen civilretlige Gjæld bør medføre Berøvelse af Debitors personlige Frihed, altsaa personligt Fængsel, et Spørgsmaal, hvorom der vistnok kan siges meget baade pro og contra; men saameget er ganske vist, at Fallenten, som saadan, ikke i saa Henseende kan danne nogen Untagelse; thi naar der her er foreskrevet en betinget Fristagelse for Fallenten, saa er dette ikke skeet af særlig Omhu for ham, men det er skeet, forat betage ham det vigtigste Motiv til at gjøre sig usynlig, hvilket det altid staaer i hans Magt at gjøre. At en Fallent gjør sig usynlig, vil i høj Grad være til Afbræk for Creditorerne, da han er den Æneste, der veed Bsted med alle Boets Forhold, af hvilken Grund det er anseet for onskeligt, at sikke sig hans personlige Tilstedeværelse, ikke ved at arrestere ham, men netop ved at tilstaae ham, for en begrændset Tid, Arrestfrihed. Paa den anden Side er Udvalget af den Formening, at denne Arrestfrihed ikke bør sættes længere end til eet Aar; thi efter de kortere Proclamafrister, der nu ere foreskrevne, kan der ingen Tvivl være om, at det Arbejde, Fallenten har at gjøre for Boet, i den Tid i det Væsentlige maa være fuldbyrdet saaledes, at han uden Skade kan indtræde i de almindelige Forhold som andre Debitorer; han skal ikke være slettere, men heller ikke bedre stillet, end disse. Bliwer det altsaa i sin Tid ved en Lov bestemt, at Ingen kan berøves sin personlige Frihed for Gjæld, kommer denne Bestemmelse jo ogsaa Fallenter tilgode; men i deres Egenskab som Fallenter troer jeg ikke, at de kunne have nogen Fortrinset fremfor alle Andre.

§ 4 omhandler Bestemmelserne med Hensyn til Commissairers Bestikkelse. Der har, som det ærede Thing vil have seet af de Udkastet ledsagende trykte Forhandlinger, med Hensyn til denne §, været reist meget udførlige og inter-